

5857 2den Bøh. af Lovf., hvorv. Regj. bemynd. t. at medd. den „danste Landmandss.“ forstf. Bøg. 5858

ket Banken konkurrerede. Det kunde fra deres Standpunkt blive en god Spekulation at tilvejebringe Nygter og derefter et Forlangende, som blev et Slags officiel Bekræftelse af Nygterne. Banken bragtes derved i Misfærd, og samtidig bragtes maasse Aktiernes Pris ned til et saadant Standpunkt, at de Paagjældende kunde optjære dem til en billig Pris. Det kan ikke hjælpe, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) henviser til de store Summer, som ere skulde under Udtrykket en Tiendedel. For det Første regnede nu det ærede Medlem feil, naar han sagde — og derpaa støttede han sig — at der foruden 14,400,000 Rd. i Hypothekobligationer endvidere var Tale om et vist Beløb Kommuneobligationer; det er aabenbart høist urigtigt. (Vill: Det blev senere rettet!). Men dertil kommer, at Faren ved Vædringsforslaget ikke er stor, naar det nævnte Beløb er naaet, men meget stor, saa længe kun færre Obligationer ere bragte paa Markedet. Naar Banken har virket i nogle Aar og har erhvervet sig almindelig Tillid, saa vil det være langt dyrere og vanskeligere at gjøre et saadant Experiment i Haab om, at det kunde slaae Banken. Derimod saalænge Banken er ung, og der kun er Tale om et mindre Beløb, f. Ex. om 3 à 4 Millioner osv., og Banken endnu ikke har erhvervet Tillid hos Publikum, saa er Forslaget farligt og brugbart for Bankens Hjender. Og hvad de Herrer dog egentlig ville opnaa af Godt ved Forslaget, kan jeg aldeles ikke indse. Der er jo givet al onskelig Sikkerhed i Loven, baade ved § 4 og ved § 5. Og hvorfor ville de Herrer ikke tage de Sikringsmidler, som ere brugte og prøvede ved flere andre Institutioner her i Landet, som Regjeringen aldrig har følt nogen Ulempe ved, og de paagjældende Institutioner eller det store Publikum ei heller? Om det endogaa bestemmes, at Regjeringen ikke skal kunne ansætte en Kommissarius ved Banken, saa maa den dog aabenbart alligevel have en Mand ved Banken, der i det Væsentlige har samme

Hverv som en Kommissarius, en Mand, der kan være, om jeg maa bruge dette Udtryk, Regjeringens høire Haand med Hensyn til Forholdet imellem, hvad der skal være særlig Sikkerhed for Hypothekafdelingen, og hvad der skal være Sikkerhed for Bankens øvrige Kreditorer. Dette er jo et Forhold, hvor det er nødvendigt, at en Mand, der staar udenfor, og ikke er knyttet til Banken, træder til. Man kan ikke herolige sig med, at Banken skal være Dommer i Sagen imellem de to Parter, som den begge skal interessere sig for. Det er derfor, tror jeg, onskeligt og naturligt, i saa Henseende at lade det have sit Forblivende ved Regjeringens Forslag, og det skal jeg tillade mig at anbefale.

Frederiksen: Jeg had om Ordet, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) talte. Det ærede Medlem behreidede mig mit Udgangspunkt og sagde, at jeg her havde skillet mig ensidig paa denne Banks Standpunkt. Det gjør uregtelig et vist Indtryk at sige dette. Da jeg jo ganske vist har havt en væsentlig Del i Bankens Indretning, maatte jeg jo ganske vist allerede af den Grund ganske naturligt forsvare Banken, hvis den blev angreben. Jeg tror forresten ikke, at det ved denne Sags Behandling er til nogen Skade, at de, som have havt særlig Anledning til at beskæftige sig med den foreliggende Sag, meddele, hvad de vide om den Ting; jeg tror ikke, det er til Skade for det høie Things Afgjørelse af denne Sag, og jeg skal rolig overlade til de ærede Medlemmer at bedømme Rigtigheden af mine Grunde overfor de Grunde, som bleve fremsførte af det ærede Medlem for Kjøbenhavn. Jeg kan ikke negte, at han gjorde det Indtryk paa mig, skjøndt det jo, som sagt, er muligt, at jeg ser Sagen fra een Side — at han ikke stillede sig ganske upartist dømmende overfor, hvad der var rigtigt. Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig at være noget uberettiget, naar det ærede Medlem brugte Udtrykket: fordarve-